

Azt hiszik,
meghátrolók.
Nagyon tévednek.

TROUBLE AT BRAYSHAW HIGH

a Brayshaw-balhé

„AZTA! AZTA! AZTA! A srácok és Raven
végre újra itt vannak, és jobbak, mint valaha!”

– Chelsea, [amazon.com](https://www.amazon.com)

*fine
selection*

MEAGAN BRANDY

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

MEAGAN BRANDY

TROUBLE AT
BRAYSHAW HIGH

a Brayshaw-balhé

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Ajánlás

*Azoknak, akik elég bátrak,
hogy a szeretteikért gyengék legyenek.
Hamarosan meglesz a dicsőségetek.*

Szinopszis

„Sehova nem tartozol.”

Sosem volt még dühödten suttogott szavaknak
ekkora jelentősége.

Ők a Brayshaw királyai, lábuk előtt hever a világ,
nagyságra és hatalomra ítéltettek.

Én csak egy nincstelen vagyok a gettóból, de dacos,
amennyire csak lehetséges.

Azt mondták, nincs jelentősége, már egy vagyok
közülük, és ezen semmi sem változtathat.

Még én sem, nem is érdemes próbálkoznom.

De tévedtek.

Alábecsülték, milyen messzire elmennék, hogy
megvédjem őket.

Közeleg a vész... és fogalmuk sincs róla.

Kedves Olvasó,

A Brayshaw balhé a *Brayshaw*-sorozat második köte-
te. Annak érdekében, hogy érthető és élvezhető legyen
a történet, az első résszel, *A Brayshaw bandáival* kell
kezdened, ugyanis ez a sztori ott kezdődik, ahol ez el-
ső véget ér. Köszönöm, hogy időt szakítasz a könyve-
im elolvasására!

1. FEJEZET

Maddoc

A HAJAMBA MARKOLVA próbálom enyhíteni a halántékom lüktetését. Testileg és lelkileg is taccson vagyok, és a fejem bánja az egészet.

Hiábavaló a próbálkozásom, a bárszékre huppanva a falon lévő órára pillantok. Elmúlt hajnali három, és semmi hír Ravenről.

Captain fel-alá járkál a házban, míg Royce karba font kézzel ki-be a bejárati ajtón.

Megrázom a fejem. Még csak néhány óra telt el, de mindannyian kezdjük elveszíteni a józan eszünket. Ez a csaj totális romhalmazt csinált belőlünk.

Percekkel azután, hogy lejött az emeletről, kisurrant az ajtón. Hajszál választott el attól, hogy utánamenjek, de maradtam, és meggyőztem magam, időre van szüksége, hogy lenyugodjon, és visszafojtsa a felszínre törő dühét.

Mikor tizenöt perccel később sem jött vissza, jól tudtam, hogy öntörvényűen döntött és ravenesen meglépett.

És az öntörvényű döntés kibaszott szar döntést jelent.

Ez jellemző Raven Carverre. Azt csinál, amit csak akar, egy szempillantás alatt hoz előre nem látható, szar döntéseket, és baszva a következményekre csak reméli, hogy a végén minden jól alakul.

Kibaszottul utálok ezt.

Le kell szoknia róla, hogy nélkülünk intézkedik, mikor pontosan tudja, hogy nem vár rá más a sötétben, csak balhé. Ezt kellett volna annak a szarházi Bass Bishopnak is végiggondolnia, mielőtt tegnap este arra kérte Ravent, lépjen meg tőlünk, és találkozzanak a raktárnál, ahol aztán rátámadtak Ravenre.

Meglehet, hogy Bass a bukmékerünk, és jól is csinálja, de Raven a csajom. A srácnak több esze is lehetett volna.

Talán megemlítem majd a testvéreimnek, hogy tegyük feketelistára a punk seggét ezért a húzásáért. Senki sem pótolhatatlan. Kivéve Ravent. Bassnek ezt észben kellett volna tartania.

Amint leesett, hogy Raven meglépett, kidobtuk Basst, összecsodíttuk a srácokat, és Raven keresésére indultunk.

Pechünkre Raven élete java részét mások körül somfordálva töltötte. Tudtuk, hogy csak akkor találunk rá, ha ő is úgy akarja. A kutatás inkább volt remény, hogy tényleg csak kiszellőzteti a fejét a környéken.

Órák teltek el, de Ravennek nyoma sem volt, ezért hazajöttünk, hogy a házban várjunk rá, míg a srácok random házibulikba beállítva folytatták a keresést.

– Bass szerintem továbbra is titkol valamit – köpi Royce a verandára pillantva. – Az a kis pöcs úgy tesz, mintha keresné, pedig tutira tudja, hol van.

Captain csóválja a fejét.

– Ha tényleg tud valamit, esélytelen, hogy elmondja – fordul felém. – Mert azt is tudja, hogy szétrúgnánk a seggét, amiért nem mondta el tegnap este, miután Ravent elpáholták.

Megfeszült állal csikorgatom a fogam.

Igaza van, tényleg szétrúgnánk a seggét. Ahogy a dolgok jelenleg állnak, én már csak élvezetből is.

Megrezen a telefonom a konyhapulton, mind felé kapjuk a fejünket. Gyorsan felkapom és kioldom. Felhúszom magam a Mactől jött üzenet láttán, majd visszadobom a telefont a pultra.

– Mac beszélt azzal a Mello nevű csajjal, akivel Raven nemrég a The Towerba ment. A csaj azóta is kibaszott Mauin van, hogy kiraktuk, és nem beszélt Ravennel.

Cap a telefonjára pillant, ráncba szalad a szemöldöke a képernyőn látottaktól.

– Leo írt, hogy átfésülte az iskola környékét és a parkot is – teszi újra zsebre a készüléket. – Nyoma sincs Ravennek.

Basszus. Bassza meg!

Felpattanok a székből, és a srácokra nézek.

– Megyek még egy kört.

Royce seperc alatt felkapja a kocsikulcsát, Captain hezitál.

– Mi az? – kérdezi Royce gyanakodva.

– Holnap meccsünk van. Vagyis baszki, az már ma van. – Captain megnyalja a száját. – Felkészültnek kell lennünk.

Royce ábrázata komorrá válik.

– Nem, Cap – rázza meg a fejét. – Maddoc, mondd meg neki!

Picsába. A meccs.

Mikor egy szót sem szólok, Royce Captainre néz.

– Kurvára nem játszunk, míg Raven oda van!

Cap óvatosan próbálkozik.

– Royce...

– Ne royce-ozz nekem, haver! – szakítja félbe. – Faszért csinálsz úgy, mintha nyugodt lennél, amikor tudom, hogy nem vagy az?!

Captain felém pillant.

– Visszanéztük a térfigyelő kamerákat. Tudjuk, hogy nem rabolták el. Magától ment. És tudod, hogyha nem a meccsről lenne szó, már a kibaszott kormány mögött ülnék, de ott kell lennünk, és jól kell játszanunk.

– Mi van, ha felbukkan itt, és összehajtogatja a holmiját, vagy valami, míg nem vagyunk itt? – kiabál őriöngve Royce. – Kurvára nem megyek sehova!

Picsába!

Megdörzsölöm a halántékom. Capnek igaza van, jól kell játszanunk, de a francba is, itt most Ravenről van szó!

Nem számítottunk rá, hogy be fog illeszkedni, mikor idehoztuk. És kurva élet, hogy sosem képzeltük, hogy marasztalni akarjuk, vagy elfogadhatatlan legyen számunkra a távozása.

A lelkünkre kötötték, hogy érzük el, hogy beálljon a sorba, akár a többiek, akiket apánk befogadott az otthonba, de az első naptól fogva minden létező ponton ellenszegült nekünk.

Ő más, azonnal tudtam.

Meg sem próbált lopott pillantásokat vetni felénk, hanem egyenesen ránk bámult, az állát a miénkkel egy magasságba emelte, ha nem magasabbra. Jártatta a száját, mikor csendre intettük. Ha nyomást gyakoroltunk rá, keményebben vágott vissza. Közelebb került hozzánk, és felpertszelte alattunk a talajt, ahogy még senki sem tette. Jobban próbára tett minket, mint mi őt, pedig nem is próbálkozott, talán nincs is tisztában vele.

A gondolattól is felmegy bennem a pumpa, minden múltó másodperccel hevesebben lüktet az ér a nyakamban.

A legelbaszottabb az egészben, hogy tudom, Captain is ugyanúgy érez, ahogy mi, de neki van a legtöbb veszítenivalója, így nem sok választása marad. Ismerem a testvérem, később saját magát fogja ostorozni, amiért egyáltalán javasolta, hogy álljunk le a kereséssel. Mégis, minden belső vívódása ellenére, Captain ránk néz, és bólint. Készen áll velünk jönni, annak ellenére, hogy azt kívánja, bár csak hallgatnánk rá.

– Ha szarul játszunk, veszítünk.

– Aha – bólint Royce. Nem engedi, hogy eluralkodjon rajta a büntudat, amit majd a mostani önzőségünkért kapunk. – Veszítünk, kockáztatjuk az egész szezont, Graven Prep statisztikái az egekbe szöknek, és azzal a szardarab Perkins igazgatóval is csak bajok lesznek. Apánk ránk száll az ötször kilences betoncellájából, és te ezt mind súlyozva érzed Zoey miatt, de haver... – Royce elhallgat az ajtó felől érkező kattanásra.

Alig hiszünk a szemünknek, mikor a bejárati ajtó lassan kinyílik, és Raven lép be rajta.

Kimérten mozog, nem sieti el becsukni, majd kulcsra zárni az ajtót, megvárakoztatja a fogadtatást, amire amúgy is számít: a kibaszott lövészosztagot.

Gyorsan összenézünk a testvéreimmel, majd újra Ravenre pillantok.

Megfeszített állkapoccsal visszafogom magam, és várok, míg megfordul, és rám néz, de Royce letámadja, mielőtt még esélye lenne.

– Mi a *fasz*, Raven? – tör előre.

Captain megragadja Royce vállát, próbálja lenyugtatni, de ő kiszabadul és várja, hogy Raven szembeforduljon vele. Amikor rájön,

hogy hiába vár, keserű nevetés szakad ki belőle, a dohányzóasztal felé rúg, amiről minden szar lerepül, majd felviharzik a lépcsőn.

– Raven – szólok, de ő véletlenül sem néz rám, az ellenkező irányba fordulva hosszan kifújja a levegőt.

– Ki kellett szellőztetnem a fejem – feleli reszelős hangon. – És ha elfelejtetted volna, nem kell rá engedélyt kérnem senkitől.

– Most szórakozol velem? – Morogva megindulok felé. – Az elmúlt néhány nap minden szarsága után tényleg *ezt* a kibaszott játékot akarod játszani?

– Nem játszom semmit!

– Akkor beszélj! – ordítom, közelebb lépve hozzá. – Nem futhatsz el, amikor csak...

– De igen! És meg is teszem! – Ő is próbál kiabálni a megszokott daccal, de a hangja váratlanul elcsuklik. Rá nem jellemző módon gyorsan a padlóra szegezi a tekintetét.

Minden porcikám kővé dermed, hirtelen rosszullét lesz úrrá rajtam.

Mi a fene...

Reménykedve Captainre pillantok, hátha elárul valamit a tekintete, de ugyanolyan óvatosan szemléli az eseményeket, mint én.

– Raven... – próbálkozom ezúttal kissé nyugodtabban, és végre a zavart tekintete megtalálja az enyémet.

Kiszalad a levegő a tüdőmből, amikor jobban szemügyre veszem. A sminkje elkenődött, a szeme puffadt és vörös. Némán sikolt, valami, amiről nem tudom eldönteni, micsoda, kitörni készül belőle.

Az ajkamba harapok, hogy véletlenül se szólaljak meg, próbálom türtőztetni magam, holott ez az utolsó dolog, amit most tenni szeretnék.

Legszívesebben kibaszottul letámadnám és nem engedném el ezt az egészet, de ahogy most elnézem őt, ahogy itt áll előttem összeverve és tele zúzódasokkal, érzelmileg kifacsarva a fejében cikázó

gondolatoktól, fizikailag pedig a mi illegális bokszmeccsünkön kapott veréstől, képtelen vagyok rá. Beereszkedik a vállam.

– Le kell zuhanyoznom és aludnom – mondja Raven, de egy tapodtat sem mozdul.

Nem, amíg felé nem lépek. Ez megadja neki a lökést, és a lépcső irányába siet. Captainnel figyeljük, ahogy eltűnik az emeleten. Aztán Cap felém fordul.

– Már korábban is észrevettem, hogy kikészült, de nem tudom meggyőzni magam, hogy ennek a bunyóhoz van köze.

– Cap. – A testem elnehezül, kész vagyok feladni mára. – Mondd, hogy nem azért, mert nem voltunk ott, hogy segítsünk neki. Hogy amikor rám néz, nem egy olyat férfit lát, aki képtelen megvédeni őt.

Captain megragadja a vállamat, és egyenesen a szemembe néz.

– Magától ment el, tesó, *szándékosan* hagyott itt minket. Valójában azt kell megkérdeznünk magunktól, hogy csak szüksége volt egy kis magányra – megemeli a szemöldökét –, vagy el akart intézni valamit, amiben nem akarta, hogy részt vegyünk? Én sem tudom a választ, barátom. De akármi is történt múlt éjjel, az nem a te hibád.

– Mi van, ha mégis? – ellenkezem. – Mi van, ha azért támadtak rá, akivé mellettünk vált?

Captain gyengén felnevet, de hiába.

– Egy fíkcnyit sem változott mellettünk, testvér. Raven ilyennek született. Igaz, hogy beavattuk a világunkba, de erősen és eltökélten érkezett. Ezért tudott azonnal beilleszkedni. Minden, amit tehetünk, hogy megpróbáljuk megérteni azt a kitekert gondolkodásmódot, amiben nevelkedett. Talán valahol az úton megérti majd, hogy többé már nincs egyedül.

Hunyorogva Captainre nézek.

– Miért tűnik úgy, hogy tudod, valami baromságot csinált ma este?

Sóhajtva elengedi a vállam.

– Nem tudom, de úgy érzem, magába zárkózott. Legutóbb akkor volt ilyen, mikor az anyja a városban járt, és Raven megpróbálta szándékosan kirúgatni magát a Bray-házból, csak hogy bebizonyítsa, maga felel a döntéseiért.

– A dolgok megváltoztak azóta – mormolom.

Kurvára nem vagyunk feleslegesek számára. Tudom.

Kibaszottul érzem.

Captain szeme tágra nyílik.

– Pontosan. Akkor még egyedül volt, *mégis* olyat húzott, amivel magával cseszett volna ki, mert visszaküldték volna a pokolba, ahonnét jött. De most már közénk tartozik. Még ha nem is mondta ki hangosan, ő is tudja. És mennyi mindent tett értünk, amikor még szart rá, kik vagyunk: a medencébe lökte a csajt Graven buliján, elintézett egy másikat, akinek videója volt az edzőről meg a nőjéről, megpróbált kijuttatni minket a raktáráktól, anélkül, hogy lebuknánk, a nyaralóban történtek...

Amikor összehúszom a szemöldököm, csak bólint egyet.

– Képzeld, mit tenne értünk most, hogy törődik velünk.

Picsába! Igaza van.

Megdörzsölöm az arcom, és ellépek Cap mellől.

– Nem agyalhatok most ezen a szarságon, Cap. Holnap kitaláljuk majd, vagyis a francba is, ma este, a meccs után.

– Naná – sóhajt nagyot. – Így lesz a legjobb.

Mögöttem jön, majd eltűnik a szobájában.

Megállok a fürdőszoba előtt. Még mindig hallom a csobogó víz hangját. A saját fürdőmbe sietek, és gyorsan letusolok.

Fogalmam sincs, van-e Captain szavainak bármi valóságtartalma, és kurva élet, hogy kész vagyok kideríteni, de most Ravennel fogok

aludni, szexelni, ha úgy akarja, átölelni, ha hagyja, és majd holnap aggódunk a ma történten.

Raven

Bemászok a takaró alá, és az államig húzom a pihe-puha anyagot. Pajzsként szorítom magam elé, mikor a folyosóról meghallom Madoc dübörgő lépteit.

Az ajtógomb elfordul, de csak ameddig a kulcsra zárt szerkezet engedi. Visszatartom a lélegzetem.

Örökkévalóságnak tűnő csend következik, az ajkamba harapok, próbálok tudomást sem venni a felszínre törni készülő könnyeimről.

Újra elfordul az ajtógomb, ezúttal lassabban és halkabban. Próbálkozik, biztos, ami biztos.

Aztán dühös léptek hallatszódna, és egy ajtó becsapódik a távolban.

Amint meghallom az ajtót, hatalmasat sóhajtok. A takaró alól előveszem, és kinyitom a késem. Végighúzom az ujjamat a pengén, miközben a feliratot olvasgatom.

A család a horgony.

Vicces, ha jobban belegondolunk. A család a horgony, mégis csak is a magunk által választottakért vagyunk képesek áldozatokat hozni.

A pengéhez nyomom az ujjam, míg egy csepp vörös vér ki nem serken, amit elkenek a számon. Összedörzsölöm az ajkaim, végigfutatom a nyelvem a fogamon, öngyűlölettel telve mindenhova juttatok a fémes ízből.

Sajnálom, nagyjú. Ami ma történt, és ami ezután következik.

2. FEJEZET

Raven

A BEMELEGÍTÉSBŐL TUDTAM, hogy a ma esti meccs zűrés lesz, de erre nem számítottam. Ezt egyszerűen rossz nézni.

Kábé huszadik alkalommal a meccs során Maddoc kapja a labdát, hátha szerez némi pontot a csapatnak. Kicselezi az ellenfelét, de a csel során elveszíti az egyensúlyát, és megcsúszik, pont, mint az előző alkalommal. Amint a labdához ér, azonnal vissza is szerzik tőle.

Maddoc előrehajolva felmordul, de gyorsan összeszedi magát.

Elhúzom a szám, mikor a vendégcsapat újabb pontokat szerez. A Brayshaw hét pont hátrányban van.

Egész meccs alatt próbálnak felzárkózni, de úgy tűnik, semmi esélyük. Sosem láttam még a fiúkat ennyire hanyagnak, és sajnos ez az egész csapatra átragadt.

Captainnek egyetlen kosárra dobása sem volt, a csalódottság kiül az arcára. Mostanra már teljesen kivonta magát a játékból, Royce dühös, ami folyton faultokhoz vezet.

Amint erre a megállapításra jutok, újabb sípszó hallatszik.

Mindenki a pálya túloldalára néz, ahol Royce éppen a játékvezető képébe mászik.

– Aha, szóval ezt sem varrod az ő nyakába, hanem egész este engem szívatsz? Látom, mi folyik itt, spori. – Royce kissé leereszti a vállát, gúnyosan megrázza a fejét. – Semmi gáz, tudom, ki írja a csekkjeidet, faszfej!

– Brayshaw! – kiabál a játékvezető, de Royce cseszik rá.

Gyorsan Maddocra és Captainre pillantok, akik a háttértől hagyják, hogy Royce maga intézze az ügyét.

– Gyerünk már, ember! Van egy meccs, amit meg kell nyernünk!

– kiabál bátran vagy inkább ostobán egy srác a másik csapatból. Royce sarkon pördül, innen is látom az örületet a szemében.

Pillanatokon belül hatalmasat taszít a srácon, aki a csapattársai közé esik. Verekedésre készen kiegyenesedek a széken, de most a Bray srácok vannak otthon, senki sem mer moccanni. Kivéve Royce-ot.

– Mássz még egyszer a képembe, faszszopókám, és a betonba döngöllek!

A játékvezető a levegőbe emeli a kezét, óvatos pillantással a szemében végleg leküldi Royce-ot a pályáról. Royce mindkét kezével bemutat neki, és a kispad felé slattyog. Felmarkolja a pulcsiját, a vizesflakonját a másik csapat edzőjéhez vágja, majd átvágat az edzőterem ajtaján az öltözőjükbe.

Bass hunyorogva néz rám, de nem foglalkozom vele.

Hibáztathat engem ezért a fesztiválért, de ő ugyanannyira hibás, és ezt tudja is. Nem volt más dolga, mint elvinni nekik a híreket a videóról, helyette hozzám jött. Értékelem, amit tett, de nem veszem be az ítélkező szarságát, mivel bármikor jóváteheti a vétkét,

csak akarnia kell. Az a tippem, nem elég bátor hozzá, hisz tudja, hogy információkat hallgatott el a srácok elől, akik rábízzák az ügyeiket és pénzüket.

Talán nem kellene, hogy rábízzák.

Megtalálom Maddocot a pályán, aki történetesen éppen engem néz, de gyorsan elkapja a tekintetét, és pozícióba áll, még mielőtt a labda újra mozgásba lendülne.

A mai silány játékok csakis az én hibám, jól tudom. Kikészítettem őket idegileg, miattam nem aludtak majdnem két napig. Kétlem, hogy múlt éjjel bármelyikük is aludt volna, én sem tudtam.

Meglehet, hogy rosszul játszanak, de legalább játszanak. Ha a négyünkről készült videó, amint betörés közben egymásnak esünk, napvilágot látott volna, a csapatból is kithették volna őket, vagy éppen javítóba kerülhettek volna.

Nem volt szükség bármit is kockáztatni, mikor egymagam is képes voltam elintézni az ügyet.

Elég józanul látok ahhoz, hogy tudjam a helyem a világban, és végül sosem a gettóból jött lány végzi a luxusvillában. Tudom, és elfogadom a sorsom.

Ugyanakkor be kell vallanom, nem hittem, hogy ilyen gyorsan ide jutunk. Maddoc egész nap nem szólt hozzám, ahogy Royce és Captain sem, és még mindig nem tudják, mi folyik itt.

El sem merem képzelni, mi következik ezután, de a baj megtörtént, és újra megtenném, ha kellene.

Lerázom magamról a gondolatot, és újra a meccsre koncentrálok. A seggfej Leo kosarat dob, és mindenki örjöng. Újult energiával mindenki a Brayshaw Farkasait figyeli, ahogy az ellenfelet követik a pályán.

Az egyik játékosunk a dobó útjába áll, és sikeresen labdát szerez. A Brayshaw-játékosok támadásba lendülnek, egy passzolási csellel átverik az ellenfelet, a labda Maddochoz kerül, aki dob egy laza hárompontos kosarat.

A szurkolótábor talpra szökken az örömtől.

A játékosok durvábban használják a könyököket, mint kellene, de úgy tűnik, Royce közjátéka után a játékvezetőnek esze ágában sincs faultot fújni többé.

Maddoc vezetésével a Farkasok új erőre kapnak.

Tizenhét másodperc van hátra a meccsből. Kosárlabdában az egy örökkévalóság.

Hajrá, nagyfiú!

Felemelem a fejem, hogy átlássak az előttem ácsorgó kispadosokon. A perifériámban látom, hogy Perkins igazgató éppen melletttem ver tanyát.

– Jó estét, Raven!

Nyugtalanság lesz úrrá rajtam, de le nem veszem a szemem a pályáról. Maddoc és Captain még ennek az örületnek a közepén is kiszúrták ezt a szardarabot mellettem.

– Mit akar, Perkins?

– Egy igencsak *érdekes* átigazolási lapot találtam ma az íróasztalomon, Ms. Carver.

Meghűl a vér az ereimben, és biztosra veszem, hogy elkerekedik a szemem, mert Maddoc összeráncolt szemöldökkel néz rám. De viszatér a játékhoz, és a labda máris nála landol. Odébb csúszok kicsit, hogy jobban lássam.

Ahogy megmozdulok, Perkins megfogja a kezemet, de kitépem magam a szorításából.

– Kurvára ne érjen hozzám! – fröcsögöm, amire egy gúnyos kacajjal válaszol.

A zúgolódó közönség a pályára vonzza a tekintetemet. Maddoc csüggedten megtörli az arcát, a labda az ellenfél kezében, mikor a végső harsona megszólal.

– Köszönöm a segítséget, Ms. Carver.

– Ne képzeljen bele többet – sziszegem összeszorított fogakkal. – Egyetlen kibaszott dolgot sem tennék a maga szándékos megsegítésére.

Elmenőben még egyszer felém fordul.

– Szép estét kívánok! Alig várom a következő játékot. – Vigyorral a képén elsétál.

Bárcsak a földbe tiporhatnám a seggfejet!

Az eredményjelzőre pillantok.

Ennyi volt a Brayshaw High egyetemi válogatott csapatának hibátlan eredménye. Ez volt az utolsó esély, hogy a srácok makulátlan szezont zárjanak.

Mindenki azt fogja feltételezni, hogy egyszerűen ezt nem sikerült behúzniuk, hogy a szezon során legalább egy rossz napjuk kellett hogy legyen.

Senki nem tud a hétvégén történekről.

Több kíváncsiskodó pillantásba belefutottam ma, megbámulták a vágást a számon és a sérülést az arcomon, ami egyre jobban látszott a nap előrehaladtával. Olcsó korrektorom van, nem tart ki egész nap. Ha összetesszük a nyúzott kinézetemet, az ebédnél üres tekintettel maguk elé bambuló fiúkat, a ma esti örült meccset és Perkins álnok mosolyát, garantálom, hogy csak úgy izzik a levegő a pletykák-tól. Arról ne is beszéljünk, hogy a három jómadár híres róla, hogy ha felhúzzák a mezt, megszűnik számukra a külvilág, ma mégis többet

foglalkoztak velem, mint a játékkal. Naná, hogy az emberek beszélnek.

Basszák meg!

Eszemben sincs felállni a helyemről, amikor a csapatok levonulnak és a közönség is eloszlik.

Ahogy számítottam rá, Bass megpróbál beszélni velem, de egy intéssel lerázom, és inkább a másik irányba nézek. Tudja, hogy nem vagyok kíváncsi az aggodalmára. Jelentéktelen, és el is késett vele.

A srácok hosszabban időznek az öltözőben a megszokottnál. Valószínűleg az edzőtől alapos fejmosást kapnak, és amikor kijönnek, csak hárman vannak. Engem néznek, meggyőződnek arról, hogy ott vagyok, ahol hagytak.

Elég lassan lépdelnek ahhoz, hogy felzárkózzak hozzájuk, és együtt megyünk Captain kocsijához.

Még mielőtt elindulnánk, mind mély levegőt vesznek.

Most már bármikor elkezdhetik. Válaszokat követelhetnek, és nem számít, hányszor játszottam le a beszélgetést a fejemben, felkészülve a lehetséges kérdésekre, kiagyálva a válaszokat, egyik sem hihető.

Abban sem vagyok biztos, hogy fapofával képes leszek a képükbe hazudni, ha eljön az ideje.

Hála az égnek, nekik is annyira elégük van a mai napból, mint nekem. Captain egyenesen hazahajt, kihagyjuk a vacsorát, mindenki rögtön a szobájába megy. Bezárják maguk mögött az ajtót, én is követem a példájukat.

Lerogyok az ágyra, mély lélegzetet veszek.

Perkins azt mondta, átigazolási kérelmet talált az asztalán. Gyorsabban történt, mint vártam.

A fiúkkal töltött időm a végéhez közelít.

3. FEJEZET

Raven

MIUTÁN EGY ÓRÁT ÜLTEM a kanapén, várva, hogy legalább az egyikük előmásson a barlangjából, egyértelművé vált, hogy nem áll szándékukban suliba menni. Az elmúlt néhány nap totálisan kimerítette őket. Engem meg aztán végképp nem érdekel a sulis, így inkább a konyhába megyek, és keresek valamiféle kaját, amit el tudok készíteni magamnak.

Végignézem a friss alapanyagokat és az összes furcsa feliratos külföldi szarságot, amit még életemben nem láttam, nemhogy ettem volna, míg végül találok egy zacskó jó öreg fagyasztott gofrit. Tutira csupa jégdara már az egész, de nem ez lesz az első alkalom, hogy régi vagy lejárt szavatosságú kaját eszem.

Nálunk soha semmi nem tartott addig, hogy megromolhatott volna, de minden templomból érkező adomány legalább egy hete lejárt már. Kivéve a tejet, ha volt akkora mázlink, hogy jutott belőle.

Mindig én mentem az adományért. Egyedüli gyerekként a javarészt felnőttekből álló sorban megesett rajtam az adakozók szíve, és többet kaptam mindenki másnál. Azt hitték, így szebbé tehetik a

napomat, és igazuk volt. Egy doboz félig felpuhult gabonapehely-lyel vagy egy üveg lekvárral az olcsó mogyoróvaj mellé tényleg bea-nyozták a napom, és sokszor a hónapomat is, mikor mindegyikből egykanálnyi volt az egyetlen, ami volt otthon az iskolakezdésig, ahol az étkezdében ingyen kaptam az ételt.

Aztán nem mentem többé az adományozó központba, mikor lát-tam, hogy egy másik anyukát a lakókocsiparkból, aki a kisebb gyere-keivel állt sorban, adomány hiányában lepattintottak.

Hallottam, hogy anyám egyszer megpróbálta felnyomni őket, de nem a másik nő volt, aki mindenféle trükkökhöz folyamodott, hogy drogot tudjon venni magának. Ez a nő inkább eladta az adományo-zott ételt. És a templomi adomány nélkül a gyerekei nem ettek, ilyen egyszerű. Ő maga viszont sosem éhezett. Kristályt tolt, így kétfem, hogy valaha is feltűnt neki, hogy a gyerekei a szomszédok körül ólál-kodnak, hátha csurran-cseppen pár falat.

Csak öt- és hétévesek voltak. Én kilenc.

A lépcsőjükön hagytam az aznapi adományomat.

Akkor döbbsentem rá, hogy van, akinek az enyémnél is rosszabb sors jutott.

Ha vissza tudnék menni, és megmenteni azokat a srácokat, meg-tenném.

Az emberek azt gondolják, a gyermekvédelmi központ közbelép, és megmenti a rászoruló gyerekeket, de ez csak akkor történik meg, ha érdekel valakit annyira a helyzet, hogy bejelentést tegyen. Sajnos a mi környékünkön ez nem jellemző. Mindenkinek megvan a maga baja, nem hiányzik újabb púp a hátukra, így inkább mindenki kus-sol, pedig talán nem kellene.

Csak egy esetre emlékszem, mikor egy kölyköt elvittek a lakó-kocsijából, őt is csak azért, mert az apja túladaagolta magát, az apja

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nője pedig látni sem akarta. Vacak volt, mikor elvitték. Néha együtt ücsörögtünk éjszakánként a lakókocsink előtt, megvárta velem, hogy anyám hangosabb kliensei végezzenek végre.

Fogok egy régi vizespalackot, hogy legyen mibe hamuznom, és az ablak melletti székbe huppanok. Kinyitom az ablakot, de összerezzenek egy csilingelő hang hallatán.

Gyorsan becsukom az ablakot, de nem szűnik a hang.

Felmordulok. A frász tör ki az ajtóban hirtelen megjelenő Maddoctól.

Megnyom valamit a telefonján, mire a fültépő riasztó, amit csak tegnap aktiválhattak, elhallgat.

Maddoc mozdulatlanul áll az ajtóban, tökéletesen kócos hajjal, álmos ábrázattal. Nem visel mást, csak alsónadrágot, ami jól láttatni engedi a reggeli erekción. Hirtelen forróság önt el a megfelelő helyeken.

Mivel nincs tűz a szobában, egyértelmű, hogy lebuktam. Maddoc lassan a kilincsre néz, majd nyomatékosan újra rám.

Elsőre dühös és gyanakvó a tekintete, de egyetlen pislantással a helyére kerül a maszkja. Szó nélkül távozik.

Utánairamodok, de meggyőzőm magam, hogy ez mégsem jó ötlet. Emlékeztetem magam, hogy a házban uralkodó hangulat az én hibám, és az erre adott reakción egyáltalán nem jellemző rám.

Nem egy gyenge lány vagyok, akit egy morcos pasi cselekedetei befolyásolnak.

Kétszer is kizártam már, na és?

Sóhajtvá a szőnyegre dobom a gyenge jointot, és visszafekszem az ágyra, ahol a nap hátralevő részét töltöm.

Nem áztatom magam.

Vacak lesz.